

sat — og det ikke mindst efter Ønske fra det konservative Partis Side, hvilket jeg kan bevidne, da jeg var Finansminister, den Gang dette Raad blev sat ind i Verden ved Indkomstkatteloven af 1912 —, for at der kunde gennemføres en vis Ligelighed i Indkomstskatteudskrivningen, for at udjævne den Ulighed, som der klagedes saa meget over: at Folk med faste Indtægter kom til at betale indtil sidste Hvid, at Tjenestemanden og andre Funktionærer med faste Indtægter kom til at betale til det yderste, medens Folk fra de frie Erhverv, Købmænd, Fabrikanter, Landmænd o. s. v., mange Gange mentes ikke at svare det, de skulde. Det var Hovedformaålet, at dette Raad ved en energisk Undersøgelse af Skatteforholdene og ved en energisk Administration af det Omraade, der var lagt under det, skulde faa dette Misforhold udjævnet, skulde bringe de virkelige Indtægter for Dagens Lys, ogsaa der, hvor det er vanskeligt at faa dem frem, nemlig overalt, hvor det drejer sig om de frie Erhverv. Jeg tror, at Landsoverskatteraadet i saa Henseende har gjort et meget stort og betydningsfuldt Arbejde, og dette Arbejde er jo efterhaanden blevet langt, langt mere betydningsfuldt, end man den Gang kunde tænke sig, for Indkomstskatten var dog paa den Tid til syvende og sidst ikke større, end at den ikke kunde spille nogen synderlig afgørende Rolle for noget Menneskes Økonomi, saa lave var i Virkeligheden Satsene. Men efter at vi er kommet op paa de nuværende meget høje Sætter, er Indkomst- og Formueskatten kommet til at spille en betydelig Rolle, ikke alene i Landets Økonomi, men i de enkelte Borgeres, og det er af den største Vigtighed, at der bliver svaret Skat af den Indtægt, der virkelig er til Stede, og at der ikke paa Grund af, at nogle slipper for billigt og opgiver deres Indtægter for lavt, lægges saa meget højere Skat paa andre, som muligvis daarligt kan taale det. Det er en fælles Samfundsinteresse, at Skatteligningen bliver gennemført saa ligeligt og retfærdigt som muligt. Nu kan det jo være, at man ved visse Lejligheder er gaaet for skrappt frem, og hvis der kan paavises saadanne Eksempler, er jeg særdeles villig til at lade dem undersøge og søge, om det kan afhjælpes, men jeg synes, vi alle maa erkende, at i det store og hele har Landsoverskatteraadet gjort et godt og gavnligt Arbejde, et Arbejde, som hele Lovgivningsmagten i sin Tid har kaldt paa, og et Arbejde, som der mere end nogen Sinde er Brug for netop under de

nuværende Forhold med den høje Indkomst- og Formueskat.

Det ærede Medlem (Piper) talte om, at Regeringen skulde være mere hærdet overfor Pres fra Administrationens Side i Retning af forøgede Udgifter. Naar man imidlertid ved, hvorledes det gaar til her paa Rigsdagen, og særlig naar man som jeg gennem næsten en Menneskealder har siddet i Folketingets Finansudvalg, saa ved man jo, at de nye Ting paa Finansloven skyldes sjældnere Administrationens end Rigsdagens Initiativ. Det er ganske naturligt, at Rigsdagsmænd betragter det som deres Opgave at gøre opmærksom paa vigtige Samfundsopgaver, som maaske kunde plejes ved Tilskud hist og Tilskud her og Støtte fra Statens Side, og dette er noget, der meget hyppigt sker fra Rigsdagens Side. Enhver, der har siddet i Finansudvalgene, og enhver, der har været Minister, vil vide, hvor overordentlig ofte de nye Bevillinger netop skyldes saadanne Rigsdagsinitiativer. Det viser sig da ogsaa, at trods den minutiøse Behandling, som Finanslovsforslaget undergaar i Folketinget, er det meget sjældent, man finder Anledning til at stryge en af Regeringen foreslaaet Bevilling undtagen af politiske Hensyn, meget sjældent, at man af reelle Hensyn finder sig foranlediget til at søge saadanne Bevillinger strøget.

Hvad Statsvirksomhederne angaar, kan jeg ganske billige de Udtalelser, det ærede Medlem fremkom med. Jeg er fuldt ud enig med det ærede Medlem om, at en saadan Forrentning af den store Kapital, der er anbragt i Statsbanerne, som dette Finanslovsforslag viser, er ganske utilstrækkelig. Dette maa kun være en Begyndelse, vi maa langt videre frem, vi maa frem til normal Forrentning af disse store Kapitaler, og før vi naar til en saadan normal Forrentning af Statsvirksomhederne i det hele, mener jeg ikke, der kan være Spørgsmaal om yderligere Nedsættelse af Taksterne. Men det ærede Medlem maa dog derfor ikke glemme, hvor store Skridt der er gjort fremad mod det bedre, og det indrømmede det ærede Medlem jo ogsaa i sine Begyndelsesbemærkninger. I Finansaaret 1919—20, altsaa det sidste Finansaar, inden den nuværende Regering overtog Ledelsen, gav Statsbanerne et Underskud af 25 626 000 Kr. og Postvæsenet et Underskud af 12 125 000 Kr. Der har endda været mellemliggende Aar, hvor Underskuddet har været større. Det forekommer mig dog at være al Ære værd, at vi, naar Udgangspunktet var et saadant, som disse to Tal angiver, nu med en meget